

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Šorbanovou ve věci

žalobce: Y [REDACTED] D [REDACTED], narozen [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená JUDr. Lucií Kolářovou, advokátkou,
se sídlem Přemyslovská 28, Praha 3

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o 117 060,08 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 2 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 2 000 Kč od 9. 10. 2016 do zaplacení, 8,05% úrok z prodlení ročně z částky 158 387,20 Kč za dobu od 9. 10. 2016 do 16. 1. 2017, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba na zaplacení částky 115 060,08 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 115 060,08 Kč od 9. 10. 2016 do zaplacení se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 337,12 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Lucie Kolářové, advokátky, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal z důvodu nezákonného trestního stíhání vedeného u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDACTED] náhrady škody původně skládající se jednak z majetkové škody ve výši 220 447,28 Kč odpovídající nákladům obhajoby, které musel vynaložit ke zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, dále se domáhal odškodnění

nemajetkové újmy ve výši 5 000 Kč za porušení práva na osobní svobodu ve dnech 2. dubna 2014 až 3. dubna 2014, kdy byl zadržen policejním orgánem a umístěn do cely předběžného zadržení na základě nezákonného trestního stíhání, dále se domáhal odškodnění nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč, jež mu měla být způsobena samotným trestním stíháním.

2. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že nesporeovala skutečnost, že se na ni žalobce obrátil dne 8. 4. 2016 s nárokem na poskytnutí náhrady ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb., žalovaná pak nároku žalobce vyhověla co do částky 109 081,50 Kč odpovídající náhradě nákladů právního zastoupení ve výši mimosmluvní odměny, požadavku na náhradu cestovného co do částky 1 305,70 Kč, za zadostiučinění za omezení osobní svobody do částky 2 000 Kč a přiměřené zadostiučinění za trestní stíhání ve výši 46 000 Kč. Ve vyjádření žalovaná uvedla, že v případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 2. 4. 2014. Dle vyčíslených nákladů obhajoby pak žalovaná dle předloženého přehledu úkonu nehradila úkony: 1. nahlédnutí do spisu ze dne 2. 4. 2014, když k tomuto obhájce nebyl vyzván orgánem činným v trestním řízení, 2. za stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 4. 2014 hradila pouze polovinu, když byl účtován celý úkon ze strany žalobce, byť dle judikatury je považován tento úkon za úkon procesní a náleží odměna ve výši poloviny sazby, 3. za žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu ze dne 6. 5. 2014, 4. podnět k předběžnému projednání obhajoby ze dne 9. 4. 2015, kdy dle žalované jsou úkony procesními a tedy za ně náleží pouze odměna ve výši jedné poloviny sazby za každý úkon. Závěrečnou řeč obhajoby ze dne 19. 9. 2015 pod bodem 6 nelze uznat jako samostatný úkon, když je součástí hlavního líčení.
3. Na základě plnění žalované žalobce vzal částečně žalobu zpět co do částky 158 387,20 Kč s tím, že z této částky požaduje pouze úrok z prodlení a nadále se domáhal zaplacení částky 117 060,08 Kč se zákonným úrokem z prodlení. Řízení bylo pravomocně zastaveno co do částky 158 387,20 Kč ke dni 9. 3. 2017. Soud ve věci vyhlásil rozsudek dne 19. října 2017. K odvolání žalobce pak byl rozsudek soudu prvního stupně dne 12. dubna 2018 zrušen.
4. Po částečném zpětvzetí žaloby a zrušení rozsudku pak v řízení se jednalo o zaplacení částky ve výši 117 060,08 Kč. Tato částka se dle žalobce skládala jednak z náhrady majetkové škody odpovídající nákladům na obhajobu za úkony uvedené v žalobě ve výši 108 718,50 Kč, kdy byla požadována smluvní odměna dle dohody mezi žalobcem a jeho advokátkou a zaplacenou ze strany žalobce (zatímco ze strany žalované byla vyplacena mimosmluvní odměna), z náhrady majetkové škody ve výši 1 341,58 Kč odpovídající amortizaci vozidla patřící družstvu [REDAKCE] kterým žalobce uskutečnil 5 cest v souvislosti s trestním řízením, odškodnění za nemajetkovou škodu ve výši 4 000 Kč za nezákonné trestní stíhání, částky ve výši 3 000 Kč za omezení osobní svobody od 2. do 3. 4. 2014, a dále ze zákonného úroku z prodlení z již uhrazené částky ze strany žalované ve výši 158 387,20 Kč za dobu od 9. 10. 2016 do 16. 1. 2017.
5. Na základě nesporných tvrzení účastníků nebylo mezi účastníky sporu o skutečnosti, že žalobce uplatnil u žalované svůj nárok dne 8. 4. 2016, žalobci bylo vyhověno žalovanou zčásti stanoviskem ze dne 11. 1. 2016. Usnesením policejního orgánu Policie ČR, KŘ Policie Středočeského kraje, Územní odbor Beroun, Oddělení SKPV, ze dne 2.4.2014, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 22.12.2015, č.j. [REDAKCE] byl žalobce dle ustanovení § 226 písm. c) trestního řádu, obžaloby zproštěn. Řízení pravomocně skončilo dne 3.3.2016. Žalobce byl omezen na osobní svobodě ode dne [REDAKCE] do [REDAKCE].

6. Žalobce k výslovnému dotazu soudu pak žádným způsobem neměnil žalobu ve smyslu změny žalobních tvrzení s příslušným návrhem na změnu žaloby. Ve vztahu k částce ve výši 108 718,50 Kč pak soud dospěl k následujícím závěrům o skutkovém stavu: na základě provedení dokazování z obsahu trestního spisu vedeného u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDAKCE] bylo v řízení prokázáno, že žalobci si podal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 4. 2014, podal žádost o přezkoumání postupu orgánu činných v trestním řízení ze dne 6. 5. 2014, rovněž podal podnět k předběžnému projednání obžaloby, a to dne 9. 4. 2015, rovněž nahlížel do spisu dne 2. 4. 2014 a předložil soudu svojí písemnou závěrečnou řeč ze dne 19. 12. 2015, v tomto směru nebylo ani mezi účastníky sporu, že by tyto úkony neproběhly. Ve sporu pak bylo ohledně právního hodnocení těchto úkonů a zda za již přiznané úkony náleží žalobci smluvní odměna dohodnutá mezi žalobcem a jeho obhájcem. Soud se nezabýval odměnou ve vztahu k poradám, když požadavek na zaplacení porad nebyl spojen s žádným procesním návrhem ze strany žalobce na změnu žaloby, kdy pouze provedení těchto porad žalobce použil k argumentaci, že by měla být přiznána smluvní odměna za obhajobu.
7. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
8. Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.
9. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
10. Dle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
11. Dle § 31 odst. 1, 3, zákona č. 82/1998 Sb., náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení, nebo změnu nezákonného rozhodnutí, nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Speciálním právním předpisem o mimosmluvní odměně, je pak vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění pozdějších předpisů (dále jen advokátní tarif).
12. Podle ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující.
13. Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8, § 9 a § 31 a 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení jednak majetkové škody za náklady obhajoby v nepřiznané částce 109 081,50 Kč, majetkovou škodu odpovídající amortizaci vozidla používaného žalobcem k cestě v souvislosti s trestním stíháním ve výši 1 341,58 Kč, zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 4.000,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce a nemajetkovou újmu ve výši 3 000 Kč způsobenou omezením osobní svobody od [REDAKCE] do [REDAKCE] úroku z prodlení z již přiznané částky za dobu od 9.10.2016 do 16.1.2017. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve

smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen byl částečně, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).

14. V řízení bylo prokázáno, že usnesením policejního orgánu Policie ČR, KŘ Policie Středočeského kraje, Územní odbor Beroun, Oddělení SKPV, ze dne 2.4.2014, č.j. [REDAKCE], bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 22.12.2015, č.j. [REDAKCE] byl žalobce dle ustanovení § 226 písm. c) trestního řádu, obžaloby zproštěn. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001).
15. Objektivní odpovědnosti za škodu (resp. nemajetkovou újmu) z nezákonného rozhodnutí se stát nemůže zprostit, jestliže jsou kumulativně splněny tři podmínky: 1) nezákonné rozhodnutí, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.
16. V první řadě se soud zabýval otázkou, zda nárok ve výši 108 718,50 Kč spočívající v nákladech na obhajobu je co do jeho výše po právu, když samotný právní nárok žalobce shlédal důvodným v souladu s ust. § 31 odst.1,3 Z.č. 82/1998 Sb., což shledala i žalovaná, jenž plnila zčásti. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že ve smyslu advokátního tarifu s ohledem na trestní sazbu, která poškozenému hrozila trestním stíháním, pak za jeden úkon právní pomoci je možno, stejně jako tvrdila žalovaná, přiznat částku ve výši 2.300 Kč. U úkonu -nahlédnutí do spisu ze dne 2. 4. 2014 (tento úkon nebyl spojen s ukončením vyšetřování trestného činu), když k tomuto obhájce nebyl vyzván orgánem činným v trestním řízení, dospěl podepsaný soud k závěru, rovněž i vázán právním názorem soudu odvolacího, že advokátu lze přiznat odměnu za prostudování spisu podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu jen jednou. Podle ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu, by bylo možno přiznat odměnu za nahlížení do spisu tehdy, pokud by byl advokát ustanoven obhájcem obviněnému až v průběhu odvolacího řízení a nezúčastnil-li se tedy procesních úkonů v předchozím průběhu řízení, takže nemohl být přítomen ani prostudování trestního spisu obviněným při skončení vyšetřování (podobně viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tz 66/99). Z těchto důvodů soud za tento úkon žalobci žádnou částku stejně jako žalovaná nepřiznal. Za úkony- stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 4. 2014, za žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu ze dne 6. 5. 2014, podnět k předběžnému projednání obhajoby ze dne 9. 4. 2015, soud rovněž nepřiznal žádnou částku, když ze strany žalované byly hodnoceny za 1/2 úkonu, s čímž soud souhlasí, kdy stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu a podnět k předběžnému projednání obžaloby jsou svou povahou procesní úkony, které se ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu blíží úkonům v odstavci 2 a nikoliv odstavci 1 stejného ustanovení. Z judikatury pak lze doplnit, že protože v ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu, ve kterém jsou taxativně vypočteny opravné prostředky, u nichž obhájci náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby, není uvedena stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, pak za tento úkon právní služby náleží odměna jen ve výši jedné poloviny úkonu, neboť se zřetelem na ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu jde svou povahou a účelem o úkon nejbližší úkonům právní služby uvedeným v ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu (viz usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. 3 To 161/2006). Podnět k předběžnému projednání obžaloby či žádost o přezkoumání postupu ani v nejmenším není možné považovat za podání návrhu ve věci samé,

neboť obžalovaného nelze považovat za osobu, která by mohla disponovat obžalobou či dokonce ji předběžně projednávat. Stejně tak přezkum procesního postupu nelze již ze samotného označení úkonu považovat za podání ve věci samé. Lze je však podřadit pod ust. § 11 odst. 2 písm. d/ advokátního tarifu (ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu). a tedy za ně náleží pouze odměna ve výši jedné poloviny sazby za každý úkon. Závěrečnou řeč obhajoby ze dne 19. 9. 2015 pod bodem 6 nelze uznat jako samostatný úkon, když je součástí hlavního líčení. Písemné zpracování závěrečné řeči obhájcem, předložené soudu, je prostředkem k zajištění přesné protokolace závěrečné řeči obhájce a současně i pomůckou obhájce. Je-li v písemné formě založen do spisu, nespojuje s tím trestní řád žádné procesní následky. Podle ustálené praxe se takový písemný návrh zakládá do spisu a stává se součástí protokolu o hlavním líčení, nejde však o "písemné podání" soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) adv. tar. Obhájci za tento úkon nenáleží odměna (shodně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 8 To 59/99). Z těchto důvodů soud nepřiznal za shora uvedené úkony žalobci žádnou částku, rovněž nepřiznal ani část dalších požadovaných nákladů (náklady za úkony, které byly žalovanou ve výši mimosmluvní odměny přiznány) odpovídající spolu se shora uvedenými úkony mimosmluvní odměně, když jak již shora uvedl má zato, že nárok na náklady obhajoby pak lze přiznat jen v souladu se zákonem č. 82/1998 Sb. a shora uvedenými ustanoveními o mimosmluvní odměně a soud nemůže zohledňovat při svém rozhodnutí domluvu mezi žalobcem a jeho obhájcem, která byla výsledkem jejich smluvní volnosti a vzájemné dohody.

17. Ve vztahu k druhému požadavku-přiznání amortizace ve výši 1 341,50 Kč dospěl soud k závěru, že žalobce nemá nárok na tuto amortizaci. Ust. § 157 zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, který se vztahuje k tzv. amortizaci se použije výhradně na výpočet cestovních náhrad při pracovních cestách zaměstnanců případně osob samostatně výdělečně činných, jenž použili k pracovní cestě vlastní motorové vozidlo se souhlasem zaměstnavatele. V nyní projednávaném případě, že se však nejedná o takovou situaci, když soukromá osoba, tedy žalobce, použil motorové vozidlo nikoliv z důvodu plnění úkolů pro žalovanou a rovněž bez vědomí žalovaného. Navíc žalobce ani nebyl vlastníkem použitého vozidla. Tato částka tedy není škodou, která by vznikla žalobci a která by navíc byla odškodnitelná dle Z.č.82/1998 Sb..
18. K nároku žalobce na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 4 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí, když v řízení nebylo sporu, že žalobci ze strany žalované byla vyplacena na odškodnění nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí částka 46 000 Kč a sporu bylo, zda žalobci přísluší ještě částka 4 000 Kč. Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Žalobce byl stíhán pro trestný čin, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání dvou až deseti let. Hrozba trestu v tomto případě s ohledem na možnou trestní sazbu byla v případě žalobce relativně vysoká. Trestní řízení žalobce na druhou stranu trvalo necelé 2 roky. Je pravdou, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Na druhou stranu forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení

práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Výsledkem žalobce v řízení bylo prokázáno, že v době trestního stíhání trpěl stresem, celá rodina však věřila v jeho nevinu, on v současnosti nevěří Polici ČR, předtím nikdy nebyl trestně stíhán. Nyní, když dostane obálku s červeným pruhem je stresován, ač se to netýká trestního stíhání. Jiných skutečností neuvedl. Výše zadostiučinění přiznaná dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznanému v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných věcích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhradu nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovně právních vztazích a podobně). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlí, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu (srov. v tomto směru rozsudek soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, vydaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 6/2016 pod R 67/2016). Soud při stanovení výše odškodnění vycházejíc z rozhodnutí Nejvyššího soudu a snažil se nalézt shodné rysy s jinými rozhodnutími soudu v obdobné věci, kdy při srovnání výše přiznávaného zadostiučinění, vycházel mimo jiné z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 9. 2014, č.j. 10C 191/2013 ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2015 vydaném pod sp. zn. 18 Co 87/2015, kdy byla žalobci, který byl trestně stíhán po dobu dvou let a čtyř měsíců, kdy byl stíhán pro trestné činy, kde hrozila trestní sazba v odnětí svobody dva až osm let, odškodněn částkou 30 000 Kč, když ve vztahu k nyní posuzované věci lze najít srovnatelné prvky týkající se přibližné délky trestního stíhání, kdy žalobci hrozil však o něco vyšší trest odnětí svobody. Soud jako jednotící prvek zde tedy našel přibližnou délku trestního stíhání a skutečnost, že oba dva případy nebyly medializovány. Soud dále předmětnou věc posuzoval i ve vztahu k věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 158/2012, kdy tamní žalobkyni bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 25 000 Kč, přičemž tato žalobkyně byla stíhána po dobu dvou let a deseti měsíců, nezákonným trestním stíháním žalobkyni hrozil trest odnětí svobody až do výše dvou let, věc žalobkyně nebyla medializována, po dobu dvou měsíců brala antidepressiva, kdy částka byla přiznána v této výši i s ohledem na skutečnost, že po dobu devíti měsíců byla pravomocně odsouzenou osobou, kdy až Ústavní soud zrušil tento odsuzující rozsudek. V tomto směru soud podobné prvky spatřuje v délce trestního stíhání. Tento rozsudek pak byl rovněž potvrzen Městským soudem v Praze dne 10. 6. 2014 pod sp. zn. 12 Co 122/2014. Sjednocujícím prvkem je rovněž ta skutečnost, že oba dva případy nebyly medializovány. Na základě těchto skutečností pak soud dospěl k závěru, že žalovanou přiznaná částka ve výši 46 000 Kč je částkou přiměřenou ve vztahu k délce trestního stíhání s porovnáním případů, které alespoň částečně odpovídají případu žalobce.

19. Ve vztahu k nároku odškodnění nemajetkové újmy za omezení osobní svobody ve výši ve výši 3 000 Kč, kdy žalobce byl zadržen od [REDAKCE] do [REDAKCE], dospěl soud k závěru, že zde jsou naplněny podmínky odpovědnosti státu za škodu, když podstatné je, že poškozený, tedy žalobce zadržení a umístění do cely předběžného zadržení byl omezen v těchto dnech na svobodě, trestní stíhání ve vztahu k jeho osobě bylo zrušeno a nedošlo tedy k jeho odsouzení za skutek, v souvislosti s nímž byl omezen na osobní svobodě. Při svém rozhodnutí vycházel

rovněž z judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně rozsudku ze dne 11.1.2012, sp.zn. 30 Cdo 2357/2010, který se vyjadřoval k hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě a odpovědnosti státu za škodu, které je možno vztáhnout i na omezení osobní svobody při zadržení. Soud při stanovení peněžní náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu se zabýval základními okolnostmi případu tj. povahou trestní věci, celkovou délkou omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl omezen po dobu 2 dnů. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním je orientačně částka v rozmezí 500,-Kč až 1.500,-Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne shora uvedené okolnosti případu. Žalovaná přiznala žalobci denní odškodné za omezení osobní svobody ve výši 1.000,- Kč, tedy poskytla žalobci finanční satisfakci ve výši 2.000 Kč, kdy toto odškodné i nadále pokládá za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Soud se tedy zabýval, zda toto zadostiučinění je dostačující. Z výsledku žalobce soud zjistil, že pro žalobce bylo velmi tíživé prostředí cely, když byl zadržen. Žalobce byl zadržen po dobu dvou dnů, kdy je nutné uvést, že podmínky v cele předběžného zadržení jsou jiné než ve vazbě v tom směru, že cela předběžného zadržení slouží pouze k dočasnému účelu-k omezení osobní svobody za účelem dalšího postupu orgánů činných v trestním řízení. V tomto směru je tato dočasnost spojena i s vyšší mírou nejistoty zadržovaných, jak ve vztahu k jejich osobám bude dále postupováno a zda případně dojde k vazebnímu stíhání. Míra nejistoty a stresu tak zákonitě musí být vyšší. Proto soud dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je pak částka 2 000 Kč za jeden zadržení. Vzhledem k tomu, že žalobce byl omezen na osobní svobodě po dobu dvou dnů, přísluší mu na odškodnění částka ve výši 4 000 Kč, vzhledem k tomu, že ze strany žalované byla plněna částka 2000 Kč, soud zavázal žalovanou k zaplacení částky 2 000 Kč. Zároveň soud přiznal i úrok z prodlení a to v souladu s ust. § 15 Z.č.82/1998 Sb, v platném znění, kdy žalovaná se do prodlení dostala ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání nároku u žalované, když nárok byl uplatněn dne 8.4.2016, tudíž poslední den lhůty byl dne 8.10.2016 a do prodlení se žalovaná dostala nejdříve ode dne 9.10.2016. Zároveň soud přiznal i požadovaný úrok z prodlení z již přiznané částky ve výši 158 387,20 Kč, která byla zaplacená žalovanou dne 16.1.2017, když s ohledem na uplatnění nároku u žalované a zaplacení žalovanou, byla žalovaná v prodlení po dobu od 9.10.2016 do 16.1.2017. Výše úroku z prodlení odpovídá zákonné výši dle nařízení vlády č.351/2013 Sb. (výrok I. rozsudku). Co do zbytku pak žalovanou částku zamítl, když neshledal pro přiznání této částky právní důvody, jak již bylo shora uvedeno(výrok II.rozsudku).

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. podle poměru úspěchu a neúspěchu, když žalobce požadoval původně zaplacení částky ve výši 275 447,28 Kč, úspěšný pak byl co do částky 165 387,20 Kč(přiznaná částka žalovanou na nákladech obhajoby zaplacená až po podání žaloby ve výši 109 081,50 Kč, 50 000 Kč odpovídající plnému úspěchu ve věci tykající se odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, kdy výše posouzení stála na úvaze soudu, proto lze mluvit o plném úspěchu, 5 000 Kč odpovídající plnému úspěchu co do požadavku odškodnění za omezení osobní svobody s ohledem na úvahu soudu o výši plnění, 1.305,70 Kč cestovné přiznané žalovanou po podání žaloby), při odečtení poměru úspěchu a neúspěchu, má právo na 20 % účelně vynaložených nákladů. Soud přiznal žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů spočívající v jednak zaplaceném soudním poplatku z odvolání ve výši 4 376 Kč a dále v nákladech právního zastoupení za 8 úkonů právní služby, kdy za každý z první třech úkonů právní služby přísluší částka 9 420 Kč (s ohledem na požadovanou částku 275 447,28 Kč) a úkon (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby) dle ust. § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen AT) za použití § 11 odst.1 písm.a), d),c) AT, za

dalších 5 úkonů(vyjádření žalobce doručené soudu 31.8.2017, účast na jednání dne 16.10.2017, odvolání žalobce, účast u odvolacího soudu, účast u jednání dne 11.10.2018) dle ust. § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen AT) za použití § 11 odst.1 písm.a), d),g) AT, dále 8 režijních paušálních náhrad ve výši 2400 Kč,(každý ve výši 300,-Kč dle ust.13 odst. 3 citované vyhlášky), to vše vyjma soudního poplatku zvýšené o 21 % DPH. Náklady dosáhly částky 76 685,60 Kč, v rozsahu přiznaných 20 % pak ve výši 15 337,12 Kč.

21. Lhůta k plnění ve vyhovujícím výroku o věci samé i ve výroku nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst.1 část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho písemného doručení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 11. října 2018

Mgr. Karolína Šorbanová v.r.

soudkyně